

Spectacolul „Lacul lebedelor” jucat Sold Out la Opera Națională București

(Grigore Constantinescu – 12 octombrie 2017)

Pentru acest început de stagiune, spectacolul cu „Lacul Lebedelor” de Piotr Ilici Ceaikovski, prezentat ieri seara, a fost o reușită binevenită, semnal de debut fericit al producțiilor Operei Naționale București.

Să recunoaștem, revederea capodoperei ceaikovskiene, în viziunea coregrafică și regizorală a lui Gheorghe Iancu și a colaboratorilor săi, a avut de depășit, după premieră, mai multe încercări și reacții din partea publicului. Toți așteptam cu răbdare împlinirea pragurilor performanțelor ce caracterizează această mare realizare istorică a coregrafiei universale.

Pentru timpul care trece, am avut, acum, satisfacția de a constata că ridicarea de cortină, la începutul lunii octombrie 2017, poate fi apreciată drept un eveniment. Prin ce anume?

Primordial, calitatea pregătirii ansamblului, de către consultanții în coregrafie și maeștrii de repetiții soliști, exactitatea acțiunii grupurilor, gesticii, eficiența și cursivitatea desfășurării. De la bun început, dirijorul Iurie Florea și-a asumat această misiune performantă, conducând orchestra teatrului spre rezolvările profesionale necesare. Dincolo de formațiile corect stăpânite pulsatoriu, ritmic și melodic, momentele concertante, precum „Pas de trois”, le-am reținut valoric încă din primul act. Ambianța supusă derulării armonioase în actul al doilea a marcat, de asemenea, treptele ascensiunii, până la momentele meritorii ale celebrului „Pas de deux”, în care cei doi parteneri își vorbesc cu rafinament prin gesturi și priviri.

Știam ce va veni în secvențele pitorești ale actului al treilea („miresele”), ca și scenele impresionante interpretativ și coregrafic ale duetelor principale, Odile – Siegfried; Regina – Deirfgeis (Mihaela Soare și Bogdan Cănilă), ce pregătesc sinteza tragic-dramatică cu care se încheie, sub semnul destinului, acest minunat balet. În personajul Odette, care considerăm că acumulează valorile principale, rolul „Alb/Negru” o situează cu merit pe prim-balerina Cristina Dijmaru printre stelele ansamblului companiei de balet, precum și vecinătatea plasticii poetice a particularităților dansului Mihaelei Soare. Pitorescul performant al lui Stefano Nappo are, de asemenea, ecoul necesar. În ce privește dialogul între malefic și poetic, Deirfgeis – Siegfried, Gheorghe Iancu a construit o rivalitate psihologică pentru care cele două personaje masculine au toate mijloacele dorite de maestrul coregraf, greu de explicat prin simplă trăire.

Constatăm că accesul publicului la spectacol stă sub semnul imposibilului, după toate argumentele ulterioare vizionării, salutate de aplauze. Să nu ne mirăm de ce afișele sunt marcate, actualmente, în aceste condiții, cu termenul modern „SOLD OUT”, care este mai mult decât o precauție de avertizare privind epuizarea biletelor.